

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu jakožto soudu kárného složený z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, LL. M., členů JUDr. Jířího Zavázala a Mgr. Michaela Květa a přísedících Mgr. Dity Havlínové, Mgr. Lukáše Trojana a Mgr. Olgy Rosenkranzové, Ph.D., projednal v ústním jednání dne 21. 10. 2019 návrh kárného navrhovatele: **předseda Okresního soudu v Příbrami Mgr. Miloslav Boudník**, sídlem Milínská 167, Příbram, na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce ze dne 31. 7. 2019, došlý kárnému soudu dne 1. 8. 2019, proti kárně obviněnému: **JUDr. Jaroslav Špička, soudce Okresního soudu v Příbrami**, a rozhodl

t a k t o :

I.

JUDr. Jaroslav Špička, nar. X,
soudce Okresního soudu v Příbrami,

s e u z n á v á v i n n ý m

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů,

ž e

1.) (bod č. 1 kárného návrhu) jako předseda senátu Okresního soudu v Příbrami vydal usnesení č. j. 4 T 50/2018-742 ze dne 17. 1. 2019, jímž mimo jiné zamítl žádost obžalovaného o propuštění z vazby na svobodu, přičemž toto usnesení bylo jako nezákonné zrušeno usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2019 č. j. 15 To 23/2019-781 proto, že ve věci sp. zn. 4 T 50/2018 byl již obžalovaný stíhán pouze pro přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, neboť kárně obviněný předtím usnesením ze dne 17. 1. 2019 č. j. 4 T 50/2018-754 podle § 23 odst. 1 tr. řádu rozhodl o vyloučení části trestné činnosti obžalovaného k samostatnému projednání a rozhodnutí, a to pro skutky, v nichž byl spatřován zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a přečin ublížení na zdraví ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 k § 146 odst. 1 tr. zákoníku, pro které byl obžalovaný dosud stíhán vazebně, a navzdory poslední zmíněnému usnesení kárně obviněný rozhodoval ve věci sp. zn. 4 T 50/2018 o vazbě, jakoby obžalovaný byl v dané trestní věci i nadále pro uvedené násilné trestné činy stíhán, tedy odůvodnil nutnost dalšího trvání vazby výlučně okolnostmi, které se vztahují k trestné činnosti násilného charakteru, a dále v daném případě došlo k překročení maximální lhůty pro trvání vazby, neboť nejvyšší přípustná doba trvání vazby v řízení o přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami

a jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku činí podle § 72a odst. 1 písm. a) tr. řádu jeden rok a uplynula dne 9. 2. 2019, v důsledku čehož byl obžalovaný protiprávně držen ve vazbě od 17. 1. 2019 do 7. 3. 2019 a omezen na svobodě po dobu 49 dnů, z toho o 27 dnů byla překročena nejvyšší přípustná celková doba trvání vazby stanovená v § 72a odst. 1 písm. a) tr. řádu,

ž e

2.) (bod č. 2 kárného návrhu) jako předseda senátu Okresního soudu v Příbrami poté, co dne 17. 1. 2019 z věci vedené pod sp. zn. 4 T 50/2018 vyloučil část k samostatnému projednání a rozhodnutí pod novou sp. zn. 4 T 5/2019, neučinil žádný úkon směřující k vyřízení věci sp. zn. 4 T 5/2019 až do 6. 3. 2019, kdy vydal pokyn k nařízení hlavního líčení na den 29. 4. 2019, aniž by mu objektivní překážka bránila v tom, aby hlavní líčení nařídil ve věci na termín kratší, čímž porušil § 181 odst. 3 tr. řádu, neboť neučinil ve lhůtě tří týdnů žádný úkon směřující k vyřízení věci a nepředložil spis předsedovi soudu k prodloužení uvedené lhůty,

ž e

3.) (bod č. 3 kárného návrhu) jako předseda senátu Okresního soudu v Příbrami poté, co dne 7. 3. 2019 z věci vedené pod sp. zn. 4 T 47/2018 vyloučil část k samostatnému projednání a rozhodnutí pod novou sp. zn. 4 T 20/2019, neučinil žádný úkon směřující k vyřízení věci sp. zn. 4 T 20/2019 až do zahájení kárného řízení, aniž by mu v tom bránila objektivní překážka, čímž porušil § 181 odst. 3 tr. řádu, neboť neučinil ve lhůtě tří týdnů žádný úkon směřující k vyřízení věci a nepředložil spis předsedovi soudu k prodloužení uvedené lhůty,

ž e

4.) (bod č. 4 kárného návrhu) jako předseda senátu Okresního soudu v Příbrami poté, co dne 20. 2. 2019 z věci vedené pod sp. zn. 4 T 42/2017 vyloučil část k samostatnému projednání a rozhodnutí pod novou sp. zn. 4 T 17/2019, neučinil žádný úkon směřující k vyřízení věci sp. zn. 4 T 17/2019, přestože věc původně napadla k soudu již dne 7. 11. 2017, a jedná se tedy o věc starší jednoho roku, a ve vyloučené věci sp. zn. 4 T 17/2019 pak teprve dne 26. 4. 2019 nařídil hlavní líčení až na 17. 6. 2019, aniž by mu bránila jakákoliv objektivní překážka v tom, aby mohl ve věci konat úkony směřující k vyřízení věci dříve, čímž porušil § 181 odst. 3 tr. řádu, neboť neučinil ve lhůtě tří týdnů žádný úkon směřující k vyřízení věci a nepředložil spis předsedovi soudu k prodloužení uvedené lhůty,

ž e

5.) (bod č. 5 kárného návrhu) jako předseda senátu Okresního soudu v Příbrami ve věci sp. zn. 4 T 72/2018 odročil dne 24. 4. 2019 hlavní líčení na 27. 5. 2019 za účelem předvolání svědka, a jelikož se svědek k hlavnímu líčení dne 27. 5. 2019 nedostavil, odročil je téhož dne na 8. 7. 2019, přičemž od 27. 5. 2019 do 2. 7. 2019 neučinil ve věci žádný úkon směřující ke skončení věci, přestože věděl, že bude obtížné zajistit účast svědka na hlavním líčení, konkrétně neučinil žádný úkon směřující k vypátrání jeho pobytu, zjištění místa výskytu jeho osoby, a následně dne 2. 7. 2019 hlavní líčení nařízené na 8. 7. 2019 zcela bezdůvodně odročil na neurčito a poté dne 17. 7. 2019 hlavní líčení nařídil na 13. 8. 2019, čímž způsobil v řízení zbytečné průtahy od 27. 5. 2019 do zahájení kárného řízení, tj. v rozsahu více než dvou měsíců, a porušil tak § 2 odst. 4 tr. řádu,

pokračování

ž e

6.) (bod č. 7 kárného návrhu) jako předseda senátu Okresního soudu v Příbrami ve věci sp. zn. 4 Pp 54/2019, v níž napadla žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 19. 3. 2019, nařídil veřejné zasedání dne 27. 3. 2019 až na 29. 5. 2019, přestože měl možnost nařídít veřejné zasedání na dřívější termín, čímž překročil zákonnou lhůtu 30 dnů stanovenou v § 333 odst. 1 tr. řádu,

ž e

7.) (bod č. 8 kárného návrhu) jako předseda senátu Okresního soudu v Příbrami ve věci sp. zn. 4 Pp 53/2019, v níž napadla žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 19. 3. 2019, nařídil veřejné zasedání dne 27. 3. 2019 až na 29. 5. 2019, přestože měl možnost nařídít veřejné zasedání na dřívější termín, čímž překročil zákonnou lhůtu 30 dnů stanovenou v § 333 odst. 1 tr. řádu,

ž e

8.) (bod č. 9 kárného návrhu) jako předseda senátu Okresního soudu v Příbrami ve věci sp. zn. 4 Pp 56/2019, v níž napadla žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 20. 3. 2019, nařídil veřejné zasedání dne 27. 3. 2019 až na 29. 5. 2019, přestože měl možnost nařídít veřejné zasedání na dřívější termín, čímž překročil zákonnou lhůtu 30 dnů stanovenou v § 333 odst. 1 tr. řádu,

ž e

9.) (bod č. 10 kárného návrhu) jako předseda senátu Okresního soudu v Příbrami ve věci sp. zn. 4 Pp 52/2019, v níž napadla žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 19. 3. 2019, nařídil veřejné zasedání dne 27. 3. 2019 až na 29. 5. 2019, přestože měl možnost nařídít veřejné zasedání na dřívější termín, čímž překročil zákonnou lhůtu 30 dnů stanovenou v § 333 odst. 1 tr. řádu,

ž e

10.) (bod č. 11 kárného návrhu) jako předseda senátu Okresního soudu v Příbrami ve věci sp. zn. 4 Pp 55/2019, v níž napadla žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 20. 3. 2019, nařídil veřejné zasedání dne 27. 3. 2019 až na 29. 5. 2019, přestože měl možnost nařídít veřejné zasedání na dřívější termín, čímž překročil zákonnou lhůtu 30 dnů stanovenou v § 333 odst. 1 tr. řádu,

a ž e

11.) (bod č. 12 kárného návrhu) jako předseda senátu Okresního soudu v Příbrami ve věci sp. zn. 4 Pp 75/2019, v níž napadla žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 12. 4. 2019, nařídil veřejné zasedání dne 17. 4. 2019 až na 12. 6. 2019, přestože měl možnost nařídít veřejné zasedání na dřívější termín, čímž překročil zákonnou lhůtu 30 dnů stanovenou v § 333 odst. 1 tr. řádu,

t e d y

zaviněně porušil své povinnosti soudce podle § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech

a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, a ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.

T í m s p á c h a l k á r n á p r o v i n ě n í

podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích

a z a n ě s e m u u k l á d á

kárné opatření

s n í ž e n í p l a t u o 2 5 % n a d o b u 1 2 m ě s í c ů

podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích.

II.

Podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů,

s e

JUDr. Jaroslav Špička, nar. X,
soudce Okresního soudu v Příbrami,

z p r o š ť u j e

kárného návrhu pro skutek spočívající v tom,

ž e

(bod č. 6 kárného návrhu) jako předseda senátu Okresního soudu v Příbrami při hlavním líčení ve věci sp. zn. 4 T 19/2019, konaném dne 18. 3. 2019, nijak ve výroku svého usnesení z téhož dne nerozhodl o návrhu státní zástupkyně na rozšíření důvodů vazby,

č í m ž m ě l s p á c h a t k á r n é p r o v i n ě n í

podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů,

p r o t o ž e s k u t e k n e n í k á r n ý m p r o v i n ě n í m .

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh na zahájení kárného řízení

[1] Předseda Okresního soudu v Příbrami (dále též „navrhovatel“) podal podle § 8 odst. 2 písm. g) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních

pokračování

exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „kárný zákon“), dne 1. 8. 2019 k Nejvyššímu správnímu soudu jakožto soudu kárnému návrh na zahájení kárného řízení, datovaný dnem 31. 7. 2019, proti soudci tohoto soudu JUDr. Jaroslavu Špičkovi (dále též „kárně obviněný“ nebo „soudce“). Obvinil jej ve smyslu § 86 a 87 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, z nedůvodných průtahů v celkem jedenácti věcech, a dále v jedné věci z toho, že způsobil překročení lhůty pro trvání vazby. Těmito skutky podle něj soudce zaviněně porušil své povinnosti, a ohrozil tak důvěru ve spravedlivé a odborné rozhodování soudu.

[2] Navrhovatel uvedl, že od počátku výkonu funkce na Okresním soudu v Příbrami (dále též „okresní soud“) v roce 1997 byl soudce zařazen na trestní úsek. V minulosti mu vedení soudu opakovaně vytykalo nedostatky v práci, zejména nedodržování lhůt a nedůvodné průtahy v řízeních. Celkem má jít o osm výtek udělených v letech 2008 - 2018.

[3] Co se týká pracovních podmínek kárně obviněného, Okresní soudu v Příbrami je podle navrhovatele plně personálně obsazen, jak pokud jde o počet soudců, tak i administrativy. Předseda senátu JUDr. Jaroslav Špička má k dispozici pouze pro svůj senát protokolující úřednici v rozsahu celého pracovního úvazku a na 4 trestní soudce připadají ještě 2 zapisovatelky a 1 asistent. Má k dispozici vlastní jednací síň, kterou využívá pouze pro potřeby svého senátu s tím, že s ohledem na rozsah nápadu má stanoveny dva jednací dny. Soudce se v roce 2017 účastnil pouze dvou školení (jednoho v rozsahu 3 pracovních dnů, druhého v rozsahu jednoho dne), v roce 2018 jednoho školení (v rozsahu 1 pracovního dne), v roce 2019 se neúčastnil žádných vzdělávacích akcí. Má k dispozici samostatnou kancelář a nebyly zjištěny žádné objektivní překážky, které by mu bránily v řádném výkonu soudcovské funkce.

[4] S přihlédnutím k opakovaně zjištěným nedostatkům v práci kárně obviněného byl od 1. 1. 2018 upraven rozvrh práce okresního soudu tak, aby mu z nápadu byly vyňaty tzv. skupinové věci týkající se dvou a více osob s tím, že nápad v agendě T byl snížen na 75 %, a to i přihlédnutím k vedlejší agendě podmíněného propuštění ve Věznici Příbram. Od 1. 1. 2019 došlo k další změně rozvrhu práce za účelem odlehčení agendy senátu kárně obviněného tak, že mu napadaly věci v rejstříku T v rozsahu 50 % s vynětím skupinových věcí a od 1. 5. 2019 v rozsahu 60 %, avšak s vynětím věcí skupinových, řízení o zločinech a tzv. těžkých věcí (věc čítající nejméně 800 listů). Přesto se nedokázal opakovaně vyvarovat zásadních pochybení a průtahů při vyřizování věcí.

[5] Kárný navrhovatel navrhl uložit soudci kárné opatření ve formě snížení platu o 25 % na dobu 6 měsíců, a to s ohledem na počet spáchaných skutků, jejich závažnost, na skutečnost, že skutkem uvedeným pod bodem 1 výrazně zasáhl do osobní svobody člověka, a na fakt, že již v minulosti byla opakovaně řešena jeho pochybení a tato skutečnost nevedla k nápravě.

[6] Navrhovatel navrhl kárnému soudu provedení těchto důkazů:

- A. rozhodnutí prezidenta republiky a ministra spravedlnosti o jmenování kárně obviněného do funkce soudce,
- B. výpisy z rozvrhů práce Okresního soudu v Příbrami za roky 2011 - 2018 a plné znění rozvrhu práce Okresního soudu v Příbrami na rok 2019,
- C. rozhodnutí předsedkyně (v posledním případě předsedy) Okresního soudu v Příbrami, jimiž byla kárně obviněnému udělena v minulosti výtka, ze dne 1. 10. 2008 sp. zn. 29 Spr 777/2008, ze dne 29. 7. 2009 sp. zn. 29 Spr 690/2009, ze dne 13. 5. 2013 sp. zn. 29 Spr 387/2013, ze dne 14. 3. 2014 sp. zn. 29 Spr 236/2014, ze dne 14. 8. 2014 sp. zn. 29 Spr 607/2014, ze dne 19. 10. 2015 sp. zn. 29 Spr 645/2015, ze dne 11. 11. 2016 sp. zn. 29 Spr 666/2016 a ze dne 16. 3. 2018 sp. zn. 2 Spr 254/2018,
- D. výpis ze systému ASJA o školeních kárně obviněného soudce za roky 2017 - 2019
- E. jednotlivé spisy Okresního soudu v Příbrami (podrobnosti v části „Skutková zjištění“).

II. Vyjádření kárně obviněného

[7] Předseda kárného senátu zaslal kárně obviněnému návrh na zahájení řízení, včetně jeho doplnění, a poučil jej o jeho právech dle § 12 a 13 kárného zákona.

[8] Kárně obviněný se k návrhu na základě opakované výzvy předsedy kárného senátu vyjádřil dne 15. 10. 2019. Uvedl, že se cítí být vinen a chtěl uzavřít s kárným navrhovatelem dohodu o vině a kárném opatření, ale nedošlo k tomu. Skutečnosti uvedené v návrhu na zahájení kárného řízení označil za nesporné; z toho důvodu požádal, aby kárný senát jednal bez jeho přítomnosti. Navržené kárné opatření považuje za příliš přísné. Na svou obhajobu v obecné rovině uvedl, že se jedná o první návrh na kárný postih v celé jeho kariéře a že do konce této kariéry už s ohledem na jeho věk zbývají řádově měsíce. Z návrhu si vzal ponaučení, v současnosti vykazuje jeho senát pouze 15 neskončených věcí a do konce roku hodlá tento stav snížit na 10 věcí s tím, že žádná z nich nebude starší jednoho roku. Konkrétní vyjádření kárně obviněného k jednotlivým skutkům jsou shrnuta níže v části „*Skutková zjištění v jednotlivých spisech*“.

III. Další průběh řízení

[9] Kromě skutečností, jež byly již rekapitulovány výše, je třeba uvést, že kárný soud z vlastní iniciativy vyžádal

- F. osobní spis kárně obviněného soudce,
- G. stanovisko soudcovské rady k osobě kárně obviněného soudce,
- H. stanovisko předsedů odvolacích senátů Krajského soudu v Praze k rozhodovací činnosti kárně obviněného soudce.

[10] Kárný navrhovatel pak dne 14. 10. 2019 na výzvu předsedy kárného soudu za účelem posouzení lhůty pro podání kárného návrhu upřesnil, kdy se dozvěděl o jednotlivých skutcích, jež klade kárně obviněnému za vinu. Uvedl, že o skutku poř. č. 1 se dozvěděl dne 6. 3. 2019, a to telefonicky od předsedkyně senátu Krajského soudu v Praze JUDr. L. P., která jej na tuto skutečnost upozornila v souvislosti s projednáním stížnosti obžalovaného proti rozhodnutí Okresního soudu v Příbrami ze dne 17. 1. 2019 sp. zn. 4 T 50/2018. O skutku poř. č. 2 se dozvěděl při provádění kontroly neskončených věcí dne 9. 4. 2019 v rámci provádění pravidelné prověřkové činnosti vedené pod sp. zn. 2 Spr 764/2018. Ostatní pochybení pak zjistil při zpracování kárné žaloby dne 31. 7. 2019.

[11] Jako důkazy ke svým tvrzením navrhl kárný navrhovatel provést

- I. písemné vyjádření JUDr. P. ze dne 14. 10. 2019
- J. přípis místopředsedovi Krajského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2019.

IV. Průběh ústního jednání

[12] Předseda kárného senátu konstatoval, že kárně obviněný písemně požádal, aby se jednalo v jeho nepřítomnosti, což lze s ohledem na poučení, kterého se mu při předvolání dostalo, interpretovat tak, že se odmítl před kárný soud dostavit. Soud tak podle § 17 odst. 1 věty druhé kárného zákona jednal v jeho nepřítomnosti.

[13] Po přednesení návrhu navrhovatelem, v jehož rámci kárný navrhovatel opravil písarskou chybu svého návrhu (u skutku č. 7 má být uvedena sp. zn. 4 Pp 54/2019, namísto sp. zn. 4 T 54/2019), seznámil předseda kárného senátu účastníky řízení s výsledky předběžného šetření

pokračování

(§ 13 kárného zákona) a přečetl vyjádření kárně obviněného k návrhu. Navrhovatel v reakci na obranu kárně obviněného u skutků č. 7 až 12 (nedodržení lhůty pro rozhodnutí o žádosti o podmíněné propuštění) uvedl, že ačkoliv pravidelným jednacím dnem kárně obviněného ve Věznici Příbram je středa, měl možnost dohodnout se v případě potřeby na změně jednacího dne nebo provést zasedání prostřednictvím videokonference.

[14] Na jednání byly provedeny listinné důkazy označené výše jako důkazy A, B (avšak jen rozvrhy práce na rok 2019 a 2019), C, F, G, H, I a J a dále byly jako listinné důkazy konstatovány spisy ve věcech č. 1 až 12 (důkaz E). Předseda kárného senátu naproti tomu zamítl provedení důkazu B (v rozsahu rozvrhů práce za roky 2011 - 2017) a D. Důvodem zamítnutí důkazů byla jejich nadbytečnost, neboť pro projednávané kárné provinění je předseda kárného senátu shledal irrelevantními.

[15] Na dotazy členů senátu kárný navrhovatel sdělil, že kárně obviněný soudce býval před nástupem do justice advokátem. Potvrdil, že soudce je již vyššího věku, což se projevuje i zdravotními komplikacemi se zády (hospitalizován byl pouze jednou, nicméně častá jsou vyšetření a lékařské zásahy typu obstríků apod.), což navrhovatel vnímá jako polehčující okolnost. V kombinaci s dosavadními zásluhami to vedlo k tomu, že předchozí vedení upřednostňovalo řešení soudcových poklesků prostřednictvím výtek. Kárný navrhovatel je s těmito předchozími případy seznámen, neboť podklady k výtkám zpravidla připravoval on, jelikož byl dříve místopředsedou soudu pro trestní úsek. Pokud jde o úlevy přiznané kárně obviněnému, tzv. těžká věc je definována v rozvrhu práce a jde o věc čítající více než 800 listů (tyto mu nejsou přidělovány). Kárně obviněný nikdy nežádal o prodloužení lhůty k učinění úkonu ve věci či vydání rozhodnutí, pouze o prodloužení lhůty k vypracování písemného vyhotovení rozhodnutí. K uzavření dohody o vině a kárném opatření v nyní projednávaném případě nedošlo, jelikož soudce se nechtěl dostavit před kárný senát a kárný navrhovatel si byl vědom toho, že bez jeho přítomnosti není schválení dohody možné; nadto kárně obviněný odmítl v dohledné době rezignovat. Přesto navrhovatel vidí určitou perspektivu jeho dalšího působení v justici. Po podání kárného návrhu se jeho výkon zlepšil (stav spisů snížil na cca 14 věcí) a v rámci pravidelných čtvrtletních kontrol, které u něj nyní vedení okresního soudu koná na popud nadřízeného krajského soudu, se u něj k 10. 10. 2019 již neobjevují žádné průtahy ani překračování lhůt (s výjimkou dvou případů nedodržení lhůty pro posouzení žádosti o podmíněné propuštění).

V. Hodnocení kárného soudu

[16] Kárný soud si vyžádal všechny spisy Okresního soudu v Příbrami a podrobně se seznámil s jejich obsahem. Souhrnně konstatuje, že obsah spisů odpovídá skutečností uvedeným navrhovatelem v návrhu na zahájení kárného řízení, tj. zejména tvrzení o době nečinnosti a úkonech činěných ve spisech kárně obviněným soudcem. Spisy byly kárnému soudu a stranám k dispozici při jednání a bylo jimi dokazováno jako důkazy listinnými jejich konstatováním.

Va. Lhůta pro podání návrhu

[17] Dle ustanovení § 9 kárného zákona musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu (subjektivní lhůta); nejpozději však do tří let ode dne spáchání kárného provinění (objektivní lhůta).

[18] Co se týká lhůty objektivní, nečinnost při vyřizování spisů považuje kárná judikatura již tradičně za delikt trvající (viz např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jakožto soudu

kárného ze dne 30. 5. 2011 č. j. 14 Kse 3/2011-43). Trvající delikt je ukončen buďto provedením procesního úkonu, nebo podáním kárného návrhu. Z toho pak vyplývá, že lze postihnout kárně obviněného soudce i za průtahy, jež předcházely běhu objektivní lhůty (počítáno zpětně), pokud ke dni, od kterého se lhůta začala počítat, dosud neučinil ve věci úkon a jeho delikt tak trval (viz např. rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. 12. 2004 sp. zn. Ds 13/2004). V tomto kárném řízení nicméně navrhovatel neučinil ani v jednom případě předmětem návrhu nečinnost, jejíž počátek by ležel za hranicí tří let od podání kárného návrhu. Tříletá objektivní lhůta tak ve všech případech byla bez jakýchkoliv pochybností zachována.

[19] Pokud jde o subjektivní lhůtu, podle kárné judikatury je její počátek vázán na okamžik, kdy se skutečnosti indikující existenci kárného provinění dostaly do sféry kárného navrhovatele (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jakožto soudu kárného ze dne 5. 10. 2017 č. j. 11 Kss 4/2017-49, věc B.). Lhůta samotná pak slouží k prověření těchto indicí za účelem rozhodnutí, zda navrhovatel kárný návrh skutečně podá. Dostatečné indicie jsou takové, jež svědčí jak o naplnění objektivní, tak i subjektivní stránky kárného provinění (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 14. 3. 2008 sp. zn. 1 Ds 1/2008).

[20] Předně je třeba uvést, že kárně obviněný dodržení subjektivní lhůty nijak nezpochybnil. Dále, subjektivní lhůta byla již na první pohled dodržena u skutků poř. č. 2 až 12, neboť zde ke skutečnostem, zakládajícím podezření ze spáchání kárného provinění (tj. k uplynutí zákonné lhůty pro učinění úkonu, resp. překročení tzv. referenční doby v případě průtahů v řízení), došlo v době kratší než 6 měsíců před podáním kárného návrhu (viz následující část „Zjištění v jednotlivých spisech“). Kárný navrhovatel se tak o nich logicky nemohl dozvědět dříve, než nastaly. Pokud jde o skutek poř. č. 1, kárný navrhovatel uvedl, že se o něm dozvěděl dne 6. 3. 2019 telefonicky od předsedkyně senátu Krajského soudu v Praze JUDr. P., což prokázal jejím vyjádřením (důkazy I a J). Ostatně teprve z usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 15 To 23/2019-781 ze dne 7. 3. 2019 se mohl hodnověrně a v plném rozsahu dovědět o tom, čeho se v daném řízení kárně obviněný dopustil.

[21] Ke dni podání návrhu tak byla subjektivní lhůta pro podání kárného návrhu u všech skutků zachována.

Vb. Skutková zjištění v jednotlivých spisech

1. věc sp. zn. 4 T 50/2018

[22] Kárný navrhovatel soudci vytýká, že vydal nezákonné usnesení č. j. 4 T 50/2018-742 ze dne 17. 1. 2019, jímž zamítl žádost obžalovaného o propuštění z vazby na svobodu, nepřijal jeho písemný slib, ani návrh na nahrazení vazby dohledem probačního úředníka, v důsledku čehož byl obžalovaný protiprávně držen ve vazbě od 9. 2. 2019 do 7. 3. 2019, tj. po dobu 27 dnů. Navrhovatel uvedl, že nezákonné usnesení soudce vydal poté, co usnesením ze dne 17. 1. 2019 č. j. 4 T 50/2018-754 podle § 23 odst. 1 tr. řádu rozhodl o vyloučení části trestné činnosti proti obžalovanému k samostatnému projednání a rozhodnutí pro skutky, v nichž byl spatřován zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a přečin ublížení na zdraví ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 v § 146 odst. 1 tr. zákoníku a následně dne 24. 1. 2019 v též věci vyhlásil odsuzující rozsudek, jímž uznal obžalovaného vinným přečinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, za což jej odsoudil za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let se zařazením do věznice s ostrahou a dále k trestu propadnutí věcí specifikovaných ve výrokové části rozsudku. Nezákonnost usnesení konstatoval Krajský soud v Praze, který usnesením ze dne 7. 3. 2019 č. j. 15 To 23/2019-781 citované usnesení soudce ze dne 17. 1. 2019 zrušil podle § 149 odst. 1 tr. řádu s tím, že v daném případě došlo k překročení maximální lhůty pro trvání vazby, neboť

pokračování

ve věci sp. zn. 4 T 50/2018 obžalovaný již nebyl stíhán pro zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, nýbrž pouze pro přečin podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, a nejvyšší přípustná doba trvání vazby činí jeden rok a uplynula dne 9. 2. 2019.

[23] Obsah spisu návrhovému tvrzení odpovídá. Kárně obviněný na svou obranu uvedl, že rozhodoval v časové tísni a byl indisponován akutním onemocněním neurologické povahy. Z důvodu časové tísně odmítl hospitalizaci v nemocnici a podrobil se pouze ambulantní léčbě ve formě série infuzí, přičemž podcenil upozornění lékaře, že důsledkem infuzí bude omezení schopností soustředění. Uznává, že měl navzdory časové tísni požádat předsedu soudu o potřebné opatření, nicméně upozorňuje, že v důsledku nesprávného usnesení o vazbě nedošlo k nezhojitelnému následku, neboť vykonaná vazba už byla obžalovanému započtena do uloženého trestu odnětí svobody.

[24] Kárný soud zjistil, že v rámci hlavního líčení konaného dne 17. 1. 2019 soudce po provedeném dokazování nejprve vyloučil k samostatnému projednání pod sp. zn. 4 T 5/2019 skutek, jímž měl obžalovaný spáchat v jednočinném souběhu zločin vydírání, přečin výtržnictví a přečin ublížení na zdraví ve stadiu pokusu, a dále rozhodoval pod původní sp. zn. 4 T 50/2018 pouze o přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Na konci hlavního líčení soudce zamítl žádost obviněného o propuštění z předstížené vazby podle § 67 písm. c) trestního zákoníku (usnesení ze dne 17. 1. 2019 č. j. 4 T 50/2018-742), do níž byl obviněný vzat dne 9. 2. 2018. Svě rozhodnutí soudce odůvodnil zejména sklony obviněného k páčání násilné trestné činnosti pod vlivem alkoholu. Dne 7. 3. 2019 však Krajský soud v Praze na základě stížnosti obviněného toto usnesení zrušil, a to ze dvou důvodů. Za prvé proto, že kárně obviněný soudce rozhodoval v původní věci sp. zn. 4 T 50/2018, avšak důvody trvání vazby, které ve svém usnesení uvedl, se nijak nevztahovaly k distribuci omamných a psychotropních látek, nýbrž výhradně k násilné trestné činnosti vyloučené do samostatného řízení pod sp. zn. 4 T 5/2019, v němž o vazbě rozhodnuto nebylo. Za druhé proto, že nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku je přečinem, u něhož nesmí celková doba trvání vazby podle § 72a odst. 1 písm. a) tr. řádu přesáhnout 1 rok. Tato doba v daném případě uplynula dne 9. 2. 2019, proto vydal krajský soud současně se zrušením napadeného usnesení (tj. dne 7. 3. 2019) příkaz k propuštění obviněného z vazby. Obviněný tak byl nezákonně na svobodě omezen po dobu 49 dnů (počítáno již od vydání nezákonného usnesení), z toho o 27 dnů byla překročena nejvyšší přípustná celková doba trvání vazby.

2. věc sp. zn. 4 T 5/2019

[25] Kárný návrhovatel soudci vytýkal, že ve věci sp. zn. 4 T 5/2019, která byla vyloučena k samostatnému projednání a rozhodnutí z věci sp. zn. 4 T 50/2018 (tj. z věci uvedené pod bodem 1 kárného návrhu), neučinil žádný úkon ode dne 17. 1. 2019, kdy rozhodl o vyloučení k samostatnému projednání, do 6. 3. 2019 kdy vydal pokyn k nařízení hlavního líčení na den 29. 4. 2019. Podle kárného návrhovatele mu přitom nebránila žádná objektivní překážka v tom, aby hlavní líčení nařídil ve věci na termín kratší, tím soudce porušil § 181 odst. 3 tr. řádu, neboť neučinil ve lhůtě tří týdnů od nápadu věci (vyloučení z jiné trestní věci) žádný úkon směřující k vyřízení věci a nepředložil spis předsedovi soudu k prodloužení uvedené lhůty.

[26] Obsah spisu návrhovému tvrzení odpovídá. Kárně obviněný požádal kárný soud, aby přihlédl k tomu, že se jednalo o překročení lhůty řádově o týdny.

[27] Kárný soud konstatuje, že po vyloučení části věci k samostatnému projednání a rozhodnutí dne 17. 1. 2019 měl soudce povinnost dle § 181 odst. 3 tr. řádu nařídít ve vyloučené věci hlavní líčení nebo učinit jiný úkon směřující k rozhodnutí věci, a to ve lhůtě tří týdnů, tj. do 7. 2. 2019. Hlavní líčení nařídil dle referátu až 6. 3. 2019, tj. zákonnou lhůtu překročil o měsíc, tedy o více než dvojnásobek, aniž by požádal předsedu soudu o její prodloužení. Hlavní

líčení přitom nařídil až na 29. 4. 2019, tedy o další téměř dva měsíce později, a toto hlavní líčení muselo být beztak nakonec odročeno, protože obžalovanému nebylo včas doručeno předvolání. Ze spisu nevyplývají žádné objektivní důvody, které by soudci bránily dodržet zákonnou lhůtu. Ani kárně obviněný žádné důvody na svou obhajobu neuvedl.

3. věc sp. zn. 4 T 20/2019

[28] Kárný návrhovatel soudci vytýká, že ve věci sp. zn. 4 T 20/2019, která byla vyloučena k samostatnému projednání z řízení pod sp. zn. 4 T 47/2018, soudce neučinil žádný úkon ode dne 7. 3. 2019, kdy rozhodl o vyloučení jednoho ze skutků k samostatnému projednání, do 25. 4. 2019, kdy předal soudní kanceláři pokyn, aby vyčkala na vrácení spisu sp. zn. 4 T 47/2018 od odvolacího soudu a připojila jej ke spisu sp. zn. 4 T 20/2019, jelikož přicházelo v úvahu uložení souhrnného trestu. Porušil tak § 181 odst. 3 tr. řádu, neboť neučinil ve lhůtě tří týdnů od nápadu věci (vyloučení z jiné trestní věci), žádný úkon směřující k vyřízení věci, a nepředložil spis předsedovi soudu k prodloužení uvedené lhůty. Za úkon směřující ke skončení věci dle návrhovatele nelze považovat referát s pokynem připojení spisu 4 T 47/2018 za situace, kdy předseda senátu věděl o tom, že rozsudek v této věci byl zrušen rozhodnutím nadřízeného soudu, a nebyla tedy překážka pro nařízení hlavního líčení ve věci.

[29] Obsah spisu návrhovému tvrzení odpovídá. Kárně obviněný požádal kárný soud, aby přihlédl k tomu, že se jednalo o překročení lhůty řádově o týdny.

[30] Ze spisu vyplývá, že dne 6. 6. 2019 obdržel soudce předběžnou telefonickou informaci o výsledku odvolacího řízení a dne 14. 6. 2019 pak písemně vyhotovení odvolacího rozsudku, z něhož vyplynulo, že původní rozsudek ve věci sp. zn. 4 T 47/2018 byl zrušen, krajský soud nově vyslovil vinu ve dvou ze tří skutků a ohledně třetího vrátil věc okresnímu soudu k dalšímu řízení. Soudce poté dal pokyn soudní kanceláři, aby ve věci sp. zn. 4 T 20/2019 vyčkala do 1. 8. 2019, neboť na tento den nařídil hlavní líčení ve věci sp. zn. 4 T 47/2018 vrácené krajským soudem.

[31] Kárný soud konstatuje, že po vyloučení části věci k samostatnému projednání a rozhodnutí dne 7. 3. 2019 měl soudce povinnost dle § 181 odst. 3 tr. řádu nařídít ve vyloučené věci hlavní líčení nebo učinit jiný úkon směřující k rozhodnutí věci, a to ve lhůtě tří týdnů, tj. do 28. 3. 2019. Do zahájení kárného řízení tak nicméně neučinil. Kárný soud nehodlá jakkoliv hodnotit racionalitu postupu soudce po datu 25. 4. 2019, kdy učinil ve věci referát s pokynem vyčkat vrácení spisu v jiné věci téhož obžalovaného z odvolacího soudu, neboť je zřejmé, že již k tomuto dni překročil ve věci sp. zn. 4 T 20/2019 lhůtu tří týdnů pro nařízení hlavního líčení stanovenou v § 181 odst. 3 trestního řádu, aniž by požádal předsedu soudu o její prodloužení, krom toho referát s pokynem vyčkat návratu spisu bez dalšího za úkon směřující k vyřízení věci považovat nelze. Právě předseda soudu by v případě takové žádosti hodnotil, zda důvody pro otálení s nařízením hlavního líčení byly dány či nikoliv. Jelikož kárně obviněný svou nedůsledností neumožnil předsedovi soudu takové hodnocení provést, nezbyvá než konstatovat, že ke dni zahájení kárného řízení byla lhůta pro nařízení hlavního líčení nebo učinění jiného úkonu směřujícího k vyřízení věci dle § 181 odst. 3 tr. řádu překročena sedminásobně, o více než čtyři měsíce, aniž by kárně obviněný za celou tuto dobu řádně požádal předsedu soudu o její prodloužení. Kárný soud proto uzavírá, že soudce se pod tímto bodem kárného návrhu kárného provinění dopustil.

4. věc sp. zn. 4 T 17/2019

[32] Kárný návrhovatel soudci vytýká, že poté, co dne 20. 2. 2019 z věci vedené pod sp. zn. 4 T 42/2017 vyloučil její část k samostatnému projednání a rozhodnutí pod novou sp. zn. 4 T 17/2019, neučinil do 26. 4. 2019 žádný úkon směřující k vyřízení věci, přestože věc původně napadla k soudu již dne 7. 11. 2017, a jedná se tedy o věc starší jednoho roku.

pokračování

Ve vyloučené věci sp. zn. 4 T 17/2019 pak nařídil hlavní líčení na 17. 7. 2019, avšak – přestože mohl provádět další důkazy směřující k vyřízení věci bez dalšího – hlavní líčení odročil na neurčito za účelem vyčkání písemného vyhotovení rozhodnutí Krajského soudu v Praze o odvolání v původní věci sp. zn. 4 T 42/2017, a to aniž by mu bránila jakákoliv objektivní překážka v tom, aby mohl ve věci konat úkony směřující k vyřízení věci. Tím měl soudce porušit § 181 odst. 3 tr. řádu, neboť neučinil ve lhůtě tří týdnů od nápadu věci (vyloučení z jiné trestní věci), žádný úkon směřující k vyřízení věci, a nepředložil spis předsedovi soudu k prodloužení uvedené lhůty.

[33] Obsah spisu návrhovému tvrzení odpovídá, kárně obviněný se k tomuto skutku nevyjádřil. Kárný soud konstatuje, že po vyloučení části věci k samostatnému projednání a rozhodnutí dne 20. 2. 2019 měl soudce povinnost dle § 181 odst. 3 tr. řádu nařídít ve vyloučené věci hlavní líčení nebo učinit jiný úkon směřující k rozhodnutí věci, a to ve lhůtě tří týdnů, tj. do 13. 3. 2019. Hlavní líčení nařídil až 26. 4. 2019, tj. zákonnou lhůtu překročil trojnásobně, o 6 týdnů, nadto hlavní líčení nařídil až na 17. 6. 2019, tj. za dalších 7 týdnů, přestože šlo o již o věc starší jednoho roku. Zákonnou lhůtu dle § 181 odst. 3 tr. řádu tedy jednoznačně a výrazně překročil, aniž by požádal předsedu soudu o její prodloužení. Postup soudce se nadto vyznačuje chaotičností a nesoustředěností, o čemž svědčí mimo jiné to, že poté, co při hlavním líčení v původní věci sp. zn. 4 T 42/2017 vyloučil její část k samostatnému projednání a rozhodnutí, vyloučenou částí se dále ve věci sp. zn. 4 T 42/2017 zabýval, což bylo předmětem odvolání a posléze i obsahem výtek ze strany odvolacího soudu (usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 9 To 160/2019-1265 spisu zn. 4 T 42/2017; č. l. 1269).

5. věc sp. zn. 4 T 72/2018

[34] Kárný návrhovatel soudci vytýká, že ve věci 4 T 72/2018, která napadla k soudu dne 13. 7. 2018, a jedná se tedy o věc starší jednoho roku, odročil hlavní líčení ze dne 24. 4. 2019 na 27. 5. 2019 za účelem předvolání svědka. Od 27. 5. 2019 do 2. 7. 2019 přitom neučinil ve věci žádný úkon směřující ke skončení věci, přestože věděl, že svědek je osobou tzv. na pohybu, takže bude obtížné zajistit jeho účast na hlavním líčení, konkrétně neučinil žádný úkon směřující k vypátrání jeho pobytu, zjištění místa výskytu jeho osoby, a následně dne 2. 7. 2019 hlavní líčení nařízené na 8. 7. 2019 zcela bezdůvodně odročil na neurčito a poté dne 17. 7. 2019 hlavní líčení nařídil na 13. 8. 2019.

[35] Obsah spisu návrhovému tvrzení odpovídá. Kárně obviněný požádal kárný soud, aby přihlédl k tomu, že se jednalo o průtah v řádu týdnů. Dále uvedl, že hlavní líčení v této věci je nařízeno na 14. 10. 2019.

[36] Kárný soud konstatuje, že soudce v této věci sice nařizoval hlavní líčení, ta však bezdůvodně odročoval. Ze spisu přitom vyplývá, že šlo skutečně o osobu obtížně dosažitelnou. To muselo být soudci zřejmé jednak z omluvy svědka z hlavního líčení nařízeného na den 27. 5. 2019, kterou svědek odůvodnil tím, že na cestu ze svého bydliště v Ostravě k Okresnímu soudu v Příbrami nemá peníze, nebo nejpozději dne 2. 7. 2019, kdy mu již svědek ani nezvedal telefon na udaném kontaktním čísle. Soudce tudíž mohl předpokládat, že prosté předvolávání svědka je toliko formálním úkonem. Za účelné a efektivní nepovažuje kárný soud ani pokus soudce zajistit výslech svědka pomocí videokonference z jiného soudu – je zřejmé, že soudce postupoval liknavě, dával pokyny kanceláři, která sice možnost videokonference u jiného okresního soudu zjišťovala, soudce však reagoval s „objednávkou“ opožděně, takže došlo mezitím k zablokování jednací síně, z níž bylo možno videokonferenci uskutečnit, pro jiná řízení (č. l. 214–219). V tu dobu přitom již šlo o věc starší jednoho roku, již měl soudce věnovat zvýšenou pozornost s ohledem na obecnou povinnost rozhodovat v přiměřené době a bez průtahů. Odročením věci původně nařízené na 8. 7. 2019 na neurčito přitom soudce zjevně porušil i § 219 odst. 1 tr. řádu, podle něhož soud odročí hlavní líčení, objeví-li se překážka, pro kterou nelze hlavní líčení provést nebo v něm pokračovat, přitom stanoví den, kdy se bude

konat další hlavní líčení; odročit hlavní líčení na neurčito je možné, jen pokud to vyžaduje povaha úkonu, pro který hlavní líčení není možné provést nebo v něm pokračovat. Žádná jiná překážka, než obtíže se zajištěním účasti předvolaného svědka, přitom ze spisu nevyplývá. Soudce tedy ve věci činil úkony, vzhledem k jejich povaze a okolnostem však kárný soud tyto úkony nemůže hodnotit jako účelné a směřující k vyřízení věci, shledává proto, že soudce způsobil nedůvodné průtahy v řízení od 27. 5. 2019 do zahájení kárného řízení, tj. v délce více než dvou měsíců.

6. věc sp. zn. 4 T 19/2019

[37] Kárný navrhovatel soudci vytýká, že ve věci sp. zn. 4 T 19/2019, která je věcí vazební, kdy obžalovaný je ve vazbě od 22. 7. 2018, nerozhodl o návrhu státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Příbrami, který byl podán dne 20. 2. 2019, na rozšíření důvodů vazby o důvod stanovený v § 67 písm. b) tr. řádu (vazba koluzní), přestože tento návrh byl doručen soudu dne 20. 2. 2019. Soudce pak při hlavním líčení konaném dne 18. 3. 2019 rozhodl o ponechání obžalovaného ve vazbě podle § 72 odst. 3 tr. řádu z důvodu uvedeného v § 67 písm. c) tr. řádu a zamítl žádost obžalovaného o propuštění z vazby podle § 71a tr. řádu. O návrhu státní zástupkyně, ačkoliv o tomto návrhu věděl a byl s ním řádně seznámen, vůbec nerozhodl.

[38] Kárně obviněný uvedl, že hlavní líčení v této věci je nařízeno na 31. 10. 2019.

[39] Kárný navrhovatel tedy klade kárně obviněnému za vinu, že při hlavním líčení ve věci sp. zn. 4 T 19/2019, konaném dne 18. 3. 2019, nijak nerozhodl o návrhu státní zástupkyně na rozšíření důvodů vazby (vedle vazby předstížné se nadále mělo jednat též o vazbu koluzní, neboť obžalovaný se pokoušel z vazby ovlivňovat klíčovou svědkyni prostřednictvím dopisů a telefonátů). Obsah protokolu o hlavním líčení na č. l. 1241 spisu návrhovému tvrzení odpovídá. Kárný soud nicméně nepřehlédl, že v odůvodnění písemně vyhotoveného usnesení č. j. 4 T 19/2019-1257 ze dne 18. 3. 2019 se kárně obviněný k tomuto návrhu vyjádřil a vysvětlil, proč mu nevyhověl. Ačkoliv by zřejmě bylo správnější pojmout výsledek těchto úvah do výroku usnesení, jímž soudce rozhodl o dalším trvání vazby a o zamítnutí žádosti obviněného o propuštění, o úplném opomenutí návrhu státní zástupkyně nelze hovořit.

7. věc sp. zn. 4 Pp 54/2019

[40] Kárný navrhovatel soudci vytýká překročení lhůty stanovené v § 333 odst. 1 tr. řádu. Uvedl, že ve věci sp. zn. 4 Pp 54/2019 napadla žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 19. 3. 2019, soudce však nařídil veřejné zasedání dne 27. 3. 2019 až na 29. 5. 2019, přestože měl možnost nařídít veřejné zasedání na dřívější termín, kdy jednací dny předcházející tomuto datu měl neobsazeny, a to minimálně dne 24. 4. 2019 nebo 15. 5. 2019.

[41] Návrhové tvrzení obsahu spisu odpovídá. Kárně obviněný uvedl, že agenda žádostí o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je už několik let časově velmi náročná. Pro vyřizování této agendy v senátu 4T je určen jednací den každou středu ve Věznici Příbram a nápad v této agendě vyžaduje nařizování veřejného zasedání alespoň třikrát v běžném měsíci. V měsíci květnu 2019 nemohl kárně obviněný nařídít veřejné zasedání ve středu 1. 5. 2019 a 8. 5. 2019 (z důvodu státního svátku), a dále též ve středu 22. 5. 2019 (z důvodu konání gremiální porady svolané Krajským soudem v Praze do Kroměříže). Proto se dostal do časové tísně a nemohl dodržet lhůtu pro nařízení veřejného zasedání dle § 333 odst. 1 tr. řádu.

[42] Žádost odsouzeného o podmíněné propuštění došla soudu dne 19. 3. 2019, veřejné zasedání nařídil soudce na den 29. 5. 2019 a na něm o žádosti rozhodl (zamítl ji). Podle § 333 odst. 1 tr. řádu je třeba o návrhu nebo žádosti dle § 331 tr. řádu rozhodnout nejpozději do 30 dnů od jejich doručení soudu, tedy soudce měl o žádosti rozhodnout (ne toliko nařídít veřejné zasedání) do 18. 4. 2019, přitom soudce veřejné zasedání nařídil až na 29. 5. 2019, čímž vědomě

pokračování

lhůtu hodlal překročit o 40 dnů. Ze spisu přitom nevyplývají žádné důležité důvody, které by soudci bránily dodržet zákonnou lhůtu.

8. věc sp. zn. 4 Pp 53/2019

[43] Kárný návrhovatel soudci vytýká překročení lhůty stanovené v § 333 odst. 1 tr. řádu. Uvedl, že ve věci sp. zn. 4 Pp 53/2019 žádost odsouzeného o podmíněně propuštění z výkonu trestu odnětí svobody napadla dne 19. 3. 2019 a předseda senátu nařídil veřejné zasedání k žádosti odsouzeného dne 27. 3. 2019 až na 29. 5. 2019, aniž by objektivní překážky bránily nařídít veřejné zasedání na termín dřívejší.

[44] Návrhové tvrzení odpovídá obsahu spisu, kárně obviněný se hájil stejně jako u skutku poř. č. 7. Ze spisu nevyplývají žádné důležité důvody, které by soudci bránily dodržet lhůtu 30 dnů pro rozhodnutí o žádosti, která je stanovena v § 333 odst. 1 trestního řádu. Kárně obviněný překročil zákonnou lhůtu celkem o 40 dnů.

9. věc sp. zn. 4 Pp 56/2019

[45] Kárný návrhovatel soudci vytýká překročení lhůty stanovené v § 333 odst. 1 tr. řádu. Uvedl, že ve věci sp. zn. 4 Pp 56/2019 došla žádost odsouzeného o podmíněně propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 20. 3. 2019, veřejné zasedání nařídil soudce dne 27. 3. 2019 na den 29. 5. 2019.

[46] Návrhové tvrzení odpovídá obsahu spisu, kárně obviněný se hájil stejně jako u skutku poř. č. 7. Ze spisu nevyplývají žádné důležité důvody, které by soudci bránily dodržet lhůtu 30 dnů pro rozhodnutí o žádosti, která je stanovena v § 333 odst. 1 trestního řádu. Soudce o žádosti rozhodl až dne 29. 5. 2019 (zamítl ji), čímž překročil zákonnou lhůtu celkem o 39 dnů.

10. věc sp. zn. 4 Pp 52/2019

[47] Kárný návrhovatel soudci vytýká překročení lhůty stanovené v § 333 odst. 1 tr. řádu. Uvedl, že žádost odsouzeného o podmíněně propuštění ve věci sp. zn. 4 Pp 52/2019 došla soudu dne 19. 3. 2019, veřejné zasedání nařídil soudce dne 27. 3. 2019 na den 29. 5. 2019.

[48] Návrhové tvrzení odpovídá obsahu spisu, kárně obviněný se hájil stejně jako u skutku poř. č. 7. Ze spisu nevyplývají žádné důležité důvody, které by soudci bránily dodržet lhůtu 30 dnů pro rozhodnutí o žádosti, která je stanovena v § 333 odst. 1 trestního řádu. Soudce o žádosti rozhodl až dne 29. 5. 2019 (odsouzeného podmíněně propustil), čímž překročil zákonnou lhůtu celkem o 40 dnů.

11. věc sp. zn. 4 Pp 55/2019

[49] Kárný návrhovatel soudci vytýká překročení lhůty stanovené v § 333 odst. 1 tr. řádu. Uvedl, že žádost odsouzeného o podmíněně propuštění ve věci sp. zn. 4 Pp 55/2019 došla soudu dne 20. 3. 2019, veřejné zasedání nařídil soudce dne 27. 3. 2019 na den 29. 5. 2019.

[50] Návrhové tvrzení odpovídá obsahu spisu, kárně obviněný se hájil stejně jako u skutku poř. č. 7. Ze spisu vyplývá, že soudce sice nařídil veřejné zasedání na den 29. 5. 2019, na něm však o žádosti nerozhodl, ale odročil je za účelem doplnění dokazování. O žádosti pak rozhodl až dne 3. 7. 2019 (zamítl ji). I pokud by kárný senát považoval za důležité důvody, které soudci bránily dodržet lhůtu 30 dnů pro rozhodnutí o žádosti, která je stanovena v § 333 odst. 1 trestního řádu, nutnost doplnit dokazování, která vyšla najevo při veřejném zasedání konaném dne 29. 5. 2019, nic to nemění na tom, že již v době toho prvního termínu veřejného zasedání byla lhůta pro rozhodnutí o žádosti výrazně překročena. Ze spisu přitom nevyplývaly žádné důležité důvody, pro něž by kárně obviněný nemohl nařídít veřejné zasedání na dřívejší termín. Soudce tudíž překročil zákonnou lhůtu nejméně o 39 dnů.

12. věc sp. zn. 4 Pp 75/2019

[51] Kárný návrhovař soudci vytýká překročení lhůty stanovené v § 333 odst. 1 tr. řádu. Uvedl, že ve věci sp. zn. 4 Pp 75/2019 žádost odsouzeného o podmíněné propuštění byla okresnímu soudu postoupena dne 12. 4. 2019, veřejné zasedání nařídil soudce dne 17. 4. 2019 na den 12. 6. 2019, přestože měl možnost věc projednat v termínu dřívějším ve dnech 24. 4. 2019 nebo 25. 5. 2019, bez uvedení důvodu jej však úředním záznamem přeložil na den 15. 7. 2019.

[52] Návrhové tvrzení odpovídá obsahu spisu, kárně obviněný se hájil stejně jako u skutku poř. č. 7. Kárný soud ze spisu doplňuje zjištění, že ani na veřejném zasedání dne 15. 7. 2019 soudce o žádosti nerozhodl, ale odročil je za účelem doplnění dokazování na den 20. 8. 2019, v tento den je pak opět odročil na den 7. 10. 2019 za účelem vyžádání trestního spisu od Okresního soudu v Klatovech (aniž by z protokolu o veřejném zasedání vyplýval důvod tohoto vyžádání). I pokud by kárný senát považoval za důležité důvody, které soudci bránily dodržet lhůtu 30 dnů pro rozhodnutí o žádosti, která je stanovena v § 333 odst. 1 trestního řádu, nutnost doplnit dokazování, která vyšla najevo při veřejném zasedání konaném dne 15. 7. 2019 a nutnost vyžádat trestní spis jiného soudu, která vyšla najevo při veřejném jednání konaném dne 20. 8. 2019, nic to nemění na tom, že již stanovením prvního termínu veřejného zasedání soudce lhůtu pro rozhodnutí o žádosti výrazně překročil. Ze spisu přitom nevyplývají žádné důležité důvody, pro něž by kárně obviněný nemohl nařídít veřejné zasedání na dřívější termín. Soudce tak vědomě překročil zákonnou lhůtu nejméně o 64 dnů.

Vc. Další skutková zjištění

[53] Stran osoby kárně obviněného zjistil kárný senát z jeho osobního spisu, že v minulosti byly skutečně, jak uvedl kárný návrhovař, kárně obviněnému opakovaně ukládány výtky podle § 88a zákona o soudech a soudcích. Důvodem pro udělení výtek bylo nevyhotovení rozhodnutí v zákonné lhůtě ve třech věcech (výtka z října 2008), zmeškání lhůty k rozhodnutí o dalším trvání vazby (výtka z července 2009), nevypravení rozhodnutí ani v prodloužené lhůtě v celkem deseti věcech (výtka z května 2013), nedodržení zákonných lhůt pro nařízení hlavního líčení ve třech věcech, pro rozhodnutí o doličné věci v jedné věci a pro vyhotovení rozsudku taktéž v jedné věci, celkem tedy v pěti věcech (výtka z března 2014), nařízení výkonu trestu na základě zrušeného trestního příkazu – nezákonné omezení osobní svobody po dobu 2 dnů (výtka ze srpna 2014), nedodržení zákonných lhůt v šesti věcech a průtahy v jedné věci navzdory písemnému pokynu místopředsedy soudu (výtka z října 2015), nerozhodnutí o propuštění obžalovaného z vazby po uplynutí nejvyšší přípustné doby – nezákonné omezení osobní svobody po dobu 8 dnů (výtka z listopadu 2016) ponechání obžalovaného v koluzní vazbě i po uplynutí tříměsíční lhůty – nezákonné omezení osobní svobody po dobu 47 dnů, a dále průtahy v jedné věci (výtka z března 2018).

[54] Stanovisko Krajského soudu v Praze jako odvolacího soudu vyznělo jednoznačně tak, že rozhodovací činnost kárně obviněného soudce naprosto neodpovídá požadavkům, jaké by na ni měly být kladeny, a že nedostatky v jeho činnosti jsou natolik zásadní, že zcela jasně vybočuje (v negativním slova smyslu) z obvyklé kvality jiných soudců vykonávajících soudnictví v trestních věcech u okresních soudů Středočeského kraje. V hodnocení jednotlivých předsedů senátů se opakovaně objevovaly poukazy na to, že kárně obviněný si zjednodušuje práci na úkor její kvality, provádí naprosto nedostatečné dokazování, chodí evidentně na hlavní líčení nepřipraven a bez znalosti obsahu spisu a má špatnou organizaci práce (např. nepředvolává více svědků na tentýž jednací den, odročuje jednání na nedůvodně vzdálené termíny apod.). Podle odvolacích senátů se soudce dopouští četných procesních pochybení a ani jeho znalosti hmotného práva nejsou na potřebné úrovni. Odůvodnění jeho rozhodnutí se jeví kusá až nepřezkoumatelná, přičemž není zřejmá jakákoliv jeho sebereflexe na základě zrušení rozhodnutí krajským soudem či na základě podstatného doplnění jeho odůvodnění.

pokračování

[55] Z konkrétních vyjádření na adresu kárně obviněného lze citovat, že „*již jeho prvotní rozhodnutí byla přijímána se značnými rozpaky. S odstupem času a s logicky očekávatelnými většími zkušenostmi k žádnému zlepšení ... nedošlo, spíše naopak.*“ Rozhodnutí vydaná kárně obviněným se nacházejí „*na samé hranici přezkoumatelnosti, což v řadě případů vedlo k jejich zrušení již v rámci neveřejného zasedání, neboť zjištěné vady neumožňovaly, aby věc byla řešena standardním způsobem ve veřejném zasedání.*“ Rozhodnutí v téže věci bývají „*rušena opakovaně, kdy ze strany jmenovaného často nebývá věnována pozornost vyhradám, které zazněly v předchozím zrušujícím usnesení.*“ Jinde se lze dočíst, že „*průtahy, chyby ve vedení řízení, chyby v aplikaci procesního a hmotného práva, nedostatky v odůvodňování rozhodnutí jsou rázu dlouhodobého, jsem přesvědčen, že i trvalého a naprosto vyjimečného.*“ Podle dalšího vyjádření „*absentuje i orientace v elementární trestněprávní problematice, natož v judikatuře,*“ přičemž soudce natolik vybočuje z běžného průměru, že „*porovnání s dalšími trestními soudci Okresního soudu v Příbrami (ale i jiných okresních soudů v obvodu Krajského soudu v Praze) není prakticky možné.*“ Jiný předseda odvolacího senátu uzavřel, že „*ačkoliv by z hlediska délky vykonávaného mandátu měl uvedený soudce patřit, a to nejenom v rámci Okresního soudu v Příbrami, ale i středočeského soudního kraje, k těm nejzkušenějším, opak je pravdou, přičemž nevidím jakoukoli snahu po nápravě, a proto mi nezbyvá než konstatovat, že jeho působení v justici nepodává směrem do společnosti dobrý obraz o jejím stavu, tedy jejich pracovníků, především pak soudců.*“ Pokud jeden z předsedů odvolacích senátů zaznamenal zlepšení kvality rozhodnutí v posledních měsících, neopomněl podotknout, že jde evidentně o důsledek toho, že některá rozhodnutí začal pro soudce vyhotovovat asistent. Objevilo se dokonce i vyjádření o nezpůsobilosti kárně obviněného pro výkon funkce soudce, neboť „*řiči o něm, že je soudcem podprůměrným, je velmi mírné a naprosto neadekvátní označení skutečného stavu věci.*“

[56] Z vyjádření soudcovské rady Okresního soudu v Příbrami ze dne 30. 8. 2019 podepsaného její předsedkyní vyplývá, že soudcovská rada doporučila předsedovi okresního soudu, aby podal návrh na kárný postih soudce. V minulosti soudcovská rada již projednávala nastavení nápadu do senátu 4 T za účelem dosažení lepších výsledků v rámci statistik Středočeského justičního kraje a šetření procesních práv obviněných. Potvrdila výše shrnutá tvrzení navrhovatele o pracovních podmínkách kárně obviněného i o nápadu do senátu kárně obviněného 4 T v letech 2018 - 2019. Nad rámec kárného návrhu poukázala soudcovská rada na to, že již od roku 2017 byl senát 4 T zatížen podstatně méně než ostatní trestní senáty – ke dni 18. 4. 2017 byl kárně obviněnému soudci zcela zastaven nápad, obnoven byl dne 1. 10. 2017, a to ve výši 50 % věcí T, vyjma věcí skupinových a tzv. těžkých věcí (obsahujících více jak 1000 listů). Počínaje dnem 15. 11. 2017 napadalo do senátu 4 T 75 % věcí T, 66% věcí Pp a 50 % věcí Nt, přičemž z nápadu byly nadále vyjmuty věci skupinové a tzv. těžké věci. Soudcovská rada upozornila, že ačkoliv byl podle systemizace úbytek nápadu věcí T dlouhodobě kompenzován nápadem věcí Pp a Nt věznic, nelze opomíjet principiálně nižší složitost věcí, které byly kárně obviněnému soudci předkládány k řešení. Poukázala zejména na to, že z nápadu do jeho senátu byly dlouhodobě vyjímány věci skupinové, věci čítající větší počet listů a v rámci poslední změny také řízení o zločinech. Důvodem tohoto přístupu byla snaha eliminovat příležitosti ke vzniku průtahů či případných procesních pochybení. Přes veškerá opatření a velmi kvalitní pracovní podmínky nedosahuje podle soudcovské rady kárně obviněný takových výsledků, jakých by mohl, pokud by z jeho přístupu k plnění pracovních povinností nebyla znatelná lhostejnost a laxnost.

[57] Z rozvrhu práce Okresního soudu v Příbrami na rok 2017 nebylo možné ověřit údaje soudcovské rady o úlevách poskytnutých soudci v tomto roce, neboť navrhovatel jej zaslal v průběžné verzi s vyznačením změn, u nichž však není patrné, k jakému datu byly učiněny; proto tento důkaz kárný soud neprovedl. Nicméně z rozvrhu práce na rok 2018 je již nepochybné, že v tomto roce – přesně podle tvrzení navrhovatele – měl soudce významně ulehčenou situaci, neboť nápad v rejstřících T, Nt a Td měl snížený o čtvrtinu (na 75 %), nadto mu z něj byly vyňaty tzv. věci skupinové (týkající se dvou a více osob), vyjma případů, kdy dojde ke spojení věcí dle § 23 odst. 3 tr. řádu po podání obžaloby nebo návrhu na potrestání, a dále věci týkající se řízení ve věcech mládeže, korupce úředních osob, korupce při veřejných zakázkách,

veřejných soutěžích a dražbách, řízení ve věcech trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim a řízení ve věcech úpadkových trestných činů. Nápad co do výše mu byl sice v roce 2018 dorovnáván vyřizováním 100 % agendy podmíněného propouštění, tu však lze označit za typově jednodušší, než všeobecnou trestní agendu v rejstříku T. Ještě významnější úlevy pak vedení soudu přiznalo soudci podle rozvrhu práce na rok 2019, kdy mu nápad v rejstříku T snížilo na polovinu a nápad v rejstříku Pp na 80 % (byť za současného zvýšení nápadu v rejstřících Nt a Td na 100 %), opět s vynětím věcí skupinových, věcí týkající se řízení ve věcech mládeže, korupce úředních osob, korupce při veřejných zakázkách, veřejných soutěžích a dražbách a ve věcech s cizím prvkem, řízení ve věcech trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, řízení ve věcech úpadkových trestných činů a řízení ohledně trestných činů v dopravě. Poslední úprava rozvrhu práce účinná od 1. 5. 2019 zvýšila soudci nápad v rejstříku T, ovšem pouze na 60 %. Zároveň došlo ke snížení nápadu v agendě podmíněného propouštění na 60 %, nicméně významnou úlevu představuje fakt, že soudci již nadále nejsou ve všeobecné trestní agendě přidělovány nejen věci skupinové, ale nově též tzv. těžké věci (dle vyjádření navrhovatele je tím míněna věc čítající nejméně 800 listů, jak je popsána v závěru rozvrhu práce, byť bez výslovného označení, že by mělo jít o definici tzv. těžké věci) a nadto i řízení o zločinech.

Vd. Objektivní stránka kárného provinění

[58] Kárným proviněním ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích je „*zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo obrozňuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů*“. Z hlediska objektivní stránky kárného provinění, jež má spočívat v nedodržování zákonných lhůt, případně v jiných procesních pochybeních, je tak nezbytné identifikovat, jaké své (zákonné) povinnosti měl soudce porušit, a zda je toto porušení natolik závažné, aby dosáhlo intenzity kárného provinění (tedy zpravidla, zda jím ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů). Z tohoto pohledu shledal kárný soud návrh z valné části důvodným.

[59] U skutku **poř. č. 1 (sp. zn. 4 T 50/2018)** vyšel kárný soud z toho, že podle § 71 trestního řádu jsou orgány činné v trestním řízení „*povinny průběžně zkoumat, zda důvody vazby u obviněného ještě trvají nebo se nezměnily*“, zvláště to pak pochopitelně platí pro rozhodování o žádosti obviněného o propuštění z vazby podle § 71a trestního řádu. Podle § 72a odst. 1 písm. a) trestního řádu může vazba trvat jen nezbytně nutnou dobu, přičemž „*celková doba trvání vazby v trestním řízení nesmí přesáhnout jeden rok, je-li vedeno trestní stíhání pro přečin*“.

[60] Kárný soud nejprve připomíná, že mu – s výjimkou zjevných excesů – nepřísluší hodnotit kvalitu a věcnou správnost rozhodování kárně obviněného soudce (srov. například rozhodnutí kárného soudu ze dne 21. 1. 2019 č. j. 11 Kss 7/2018-207, věc *M. III*, nebo rozhodnutí č. j. 11 Kss 3/2019-77 z 23. 9. 2019, věc *N. II*, odst. 37). Tento úkol je v rámci opravných řízení svěřen instančně nadřízeným soudům. V dané věci instančně nadřízený soud ke stížnosti obžalovaného zasáhl a usnesení soudce o zamítnutí žádosti o propuštění z vazby pro nezákonnost zrušil. V tom, že soudce soudu nižšího stupně vydá – podle názoru soudu vyššího stupně – nezákonné rozhodnutí, nelze bez dalšího kárné provinění spatřovat, neboť systém opravných prostředků v hierarchicky budované soudní soustavě přirozeně počítá s tím, že soud nižšího stupně interpretuje a aplikuje zákon nesprávně, resp. nezákonně (z pohledu soudu vyššího stupně), ledaže by šlo o zjevný exces (extrémní a zjevné vybočení z ustálené rozhodovací praxe, procesní postup či rozhodnutí v hrubém a zjevném rozporu s právní normou).

[61] Kárný soud v dané věci nicméně nemohl přehlédnout, že kárně obviněný soudce postupoval v dané věci chaoticky a nesoustředěně, o čemž svědčí mimo jiné to, že nejprve vyloučil k samostatnému projednání obžalobu pro násilné trestné činy (zločiny), a poté v rámci jednoho a téhož hlavního líčení (kdy již šlo jen o přečin) při rozhodování o žádostech

pokračování

obžalovaného toto své vlastní rozhodnutí flagrantně a ledabyly přehlédli a rozhodoval o vazbě, jakoby byl v dané trestní věci obžalovaný i nadále pro uvedené násilné zločiny stíhán (slovy krajského soudu „*principiálně pochybil, pokud se po vyloučení ze společného řízení rozhodl vést nadále vazební řízení obledně skutku kvalifikovaného jako přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy ...*, *jakkoli obžalovaný byl vzat do vazby v souvislosti se skutkem kvalifikovaným mj. jako zločin vydírání ...*, *přičemž nutnost dalšího vazebního zajištění ... obžalovaného odůvodňuje vylučně okolnostmi, které se vztahují k trestné činnosti násilného charakteru.*“) Kárný soud proto dospěl k závěru, že se soudce vytýkaným jednáním dopustil zjevného procesního excesu, v jehož důsledku nadto došlo k závažnému a nevratitelnému porušení ústavní garance osobní svobody obžalovaného (čl. 8 Listiny základních práv a svobod), jež byl nezákonně na svobodě omezen po dlouhou dobu 49 dnů (počítáno již od vydání nezákonného usnesení), z toho o 27 dnů byla překročena nejvyšší přípustná celková doba trvání vazby pro přečin vymezená v § 72a odst. 1 písm. a) trestního řádu, jež uplynula 9. 2. 2019. Nic na tom nemění fakt, že ve vyloučeném řízení o zločinech by vazba prodloužena zřejmě být mohla. To se však pochybením soudce nestalo (soudce byl nečinný, jak je zřejmé u skutku poř. č. 2).

[62] Stejně nemohl kárný soud přistoupit na argumentaci kárně obviněného, podle níž závažnost zásahu do osobní svobody snižuje fakt, že celá doba trvání vazby byla obviněnému započítána do doby výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl později uložen. Nezákonné odnětí svobody je nutné vždy nějakým způsobem kompenzovat, a lze tak učinit různými způsoby, včetně náhrady újmy způsobené nezákonným rozhodnutím podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). To, zda v daném případě dojde k tomu či onomu způsobu kompenzace, je spíše věc náhody (konkrétních skutkových okolností a jejich časové souslednosti), jež stojí mimo vliv kárně obviněného, a tato okolnost tak nemá na společenskou škodlivost činu, resp. na intenzitu zásahu do chráněného zájmu, žádný vliv.

[63] Při hodnocení případů **poř. č. 2 (sp. zn. 4 T 5/2019)**, **3 (sp. zn. 4 T 20/2019)** a **4 (sp. zn. 4 T 17/2019)** vyšel kárný soud z ustanovení § 181 odst. 3 trestního řádu, které uvádí: „*Předseda senátu je povinen v řízení před okresním soudem ve lhůtě tří týdnů ... od podání obžaloby nařídit ve věci hlavní líčení, předběžné projednání obžaloby nebo učinit jiný úkon směřující k rozhodnutí věci. ... Nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, předloží spis předsedovi soudu, který podle povahy věci buď uvedenou lhůtu na nezbytně nutnou dobu prodlouží, nebo v souladu s rozvrhem práce soudu učiní jiné vhodné opatření k zajištění plynulosti řízení.*“

[64] V uvedených případech kárně obviněný podle skutkových zjištění kárného soudu shrnutých výše bez jakýchkoliv pochybností překročil lhůtu, v níž měl podle § 181 odst. 3 trestního řádu učinit úkon směřující k rozhodnutí věci, např. nařídit hlavní líčení, aniž by požádal předsedu soudu o její prodloužení. Povinnost stanovená v § 181 odst. 3 trestního řádu se také nevyčerpává učiněním prvního takového úkonu v řízení, ale trvá a s každým dalším úkonem se obnovuje (srov. § 219 odst. 1 tr. řádu). Jakkoliv jde o lhůtu pořádkovou, se kterou právo nespojuje pro stát jakožto žalobce v trestních věcech žádný negativní důsledek – snad s výjimkou rozhodování o trvání vazby, kde má příslušný orgán přihlížet mj. k tomu, zda jsou dány závažné důvody, pro které nelze trestní stíhání skončit (srov. § 71 odst. 1 tr. řádu) – může její překročení založit kárnou odpovědnost soudce. Bezdůvodné protahování trestního řízení má nepochybně negativní dopad jak na víru obětí trestné činnosti ve spravedlnost, tak i na práva samotných obviněných. Z dosavadní judikatury kárného soudu vyplývá, že překročení lhůty pro provedení úkonu směřujícího k rozhodnutí v trestní věci může být kárným proviněním ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, neboť „*upravuje-li zákon být i pořádkovou lhůtu pro provedení určitého úkonu v řízení, ať už je to např. lhůta pro písemné vyhotovení rozhodnutí dle § 129 odst. 3 tr. ř. nebo [...] lhůta dle § 181 odst. 3 tr. ř. k nařízení hlavního líčení či provedení jiného úkonu směřujícího k rozhodnutí věci, má soudce povinnost vynaložit veškeré úsilí k tomu, aby tato lhůta dodržena byla*“ (rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 18. 2. 2015, č. j. 13 Kss 6/2014 – 138, věc *Čonka*). „Pokud by to z určitých objektivních důvodů, jako je vytíženost soudce jinými věcmi, nemoc, dovolená apod., nebylo možné, umožňuje i § 181 odst. 3 trestního řádu požádat předsedu soudu, o prodloužení této lhůty či o jiné vhodné opatření“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 5. 12. 2018 č. j. 13 Kss 4/2018-84, věc *K.*).

[65] V tomto kontextu nelze než konstatovat, že soudce ani v jednom případě předsedu soudu o prodloužení zákonné lhůty nepožádal. Překročení třítydenní lhůty pro učinění úkonu směřujícího ke skončení věci bylo přitom ve všech třech případech výrazné, vždy přinejmenším dvojnásobné a v jednom případě dokonce kárně obviněný překročil tuto lhůtu – počítanou v týdnech – o více než čtyři měsíce. Nelze tedy uznat, a to ani jako polehčující okolnost, obranu soudce, že šlo o překročení lhůty řádově o týdny (taková obrana by mohla být relevantní snad jen v případě, že by se překročení třítydenní lhůty pohybovalo v rádech dnů). Odborná literatura nadto upozorňuje, že účel ustanovení § 181 odst. 3 trestního řádu nelze obcházet tím, že předseda senátu ve stanovené lhůtě sice nařídí hlavní líčení, ale jeho počátek nedůvodně stanoví na velmi dlouhou dobu dopředu (AUGUSTINOVÁ, P., § 181, in DRAŠTÍK, A, FENYK, J. a kol. *Trestní řád: komentář*. Praha: WOLTERS KLUWER, 2017). Přesně to (navíc ještě v kombinaci s předchozím překročením zákonné lhůty) se stalo v případech poř. č. 2 a poř. č. 4. Často se navíc postup soudce vyznačoval chaotičností a nesoustředěností. Je tudíž nepochybné, že ve všech třech případech došlo k výraznému překročení lhůty pro učinění úkonu směřujícího k rozhodnutí věci, a tím byla objektivní stránka kárného provinění naplněna.

[66] Pokud jde o skutek **poř. č. 5 (sp. zn. 4 T 72/2018)**, kárný soud konstatuje, že soudci mají obecně stanovenou povinnost rozhodovat v přiměřené době bez průtahů (srov. čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 1 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích). Tam, kde je to s ohledem na závažnost dopadů na subjektivní práva a právní zájmy a význam veřejného zájmu obzvláště důležité, právní řád tuto obecnou povinnost zesiluje, výslovným zdůrazněním povinnosti, jako např. v § 2 odst. 4 trestního řádu (povinnost projednávat trestní věci urychleně bez zbytečných průtahů) či v § 181 odst. 2 trestního řádu, který stanovuje: „*Po podání obžaloby soud, nevyčkáváje dalších návrhů, postupuje tak, aby řízení bez průtahů směřovalo ke rozhodnutí věci, včetně výkonu rozhodnutí.*“

[67] Pokud jde o samotné hodnocení průtahů, kárný soud již dříve vyslovil, že absence pohybu ve spisu sama o sobě neznamená, že soudce je ve věci zcela nečinný, neboť studium a příprava věci k rozhodnutí se nijak formálně ve spisu neprojevuje (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jakožto soudu kárného ze dne 21. 1. 2019 č. j. 11 Kss 7/2018-207, věc *M. III*, odst. 70 a násl.). Průtahy v řízení, jež by mohly naplnit skutkovou podstatu kárného provinění, tedy lze konstatovat až v případě, že uplyne doba, již ještě lze považovat za přiměřenou, tzv. referenční doba. Přesáhne-li ovšem období absence relevantního pohybu ve spisu referenční dobu, pak lze za průtahy v řízení označit celé toto období. V občanskoprávních věcech – mimo případů, kdy zákon stanoví pro určitý úkon konkrétní pořádkovou lhůtu – lze podle kárného soudu za orientační obecnou referenční dobu považovat čtyři měsíce v řízeních, která netrvají více než dva roky (rozhodujícím kritériem je zde stáří věci k datu počátku tvrzené nečinnosti ve věci). U věcí starších, jimž je soudce povinen věnovat zvýšenou pozornost a vyřizovat je pokud možno přednostně, lze vycházet z orientační referenční doby dva měsíce. Tyto referenční doby mohou být poloviční (dva, resp. jeden měsíc), jde-li o jednoduché, rutinní administrativní úkony, zejména lze-li je delegovat i na pomocný soudní personál (vyšší soudní úředníky, asistenty soudců), nebo o jednoduchá procesní rozhodnutí.

[68] Pokud jde o obecnou referenční dobu v trestních věcech, má kárný senát za to, že by měla být rozhodně kratší než výše vymezená referenční doba ve věcech občanskoprávních. Nepovažuje však za nutné na půdorysu tohoto případu, kde se nedůvodných průtahů týká jen jediný skutek ze dvanácti, formulovat obecné závěry k této otázce (stejně rozhodnutí Nejvyššího

pokračování

správního soudu jako soudu kárného ze dne 23. 9. 2019 č. j. 11 Kss 3/2019-77, věc N. II, odst. 46). Vzhledem k tomu, že celková prodleva ve vyřizování věci sp. zn. 4 T 72/2018 překročila dva měsíce, ačkoliv šlo o věc starší jednoho roku – již lze v oblasti trestního soudnictví jistě považovat za věc vyžadující přednostní vyřízení – byla by referenční doba překročena dokonce i kdyby kárný soud aplikoval výše uvedená pravidla týkající se věcí civilních. Obrana soudce týkající se doby průtahu „v rádech týdnů“ se v tomto kontextu jeví jako zcela lichá. Lze tak konstatovat, že soudce se dopustil kárného provinění spočívajícího v nedůvodných průtazích při vyřizování dané věci. Kárný senát podotýká, že kárně obviněnému nepřičítal zvláště k tíži porušení § 219 odst. 1 trestního řádu spočívající v tom, že odročil hlavní líčení ve věci na neurčito, ačkoliv překážka, pro kterou nebylo možné hlavní líčení provést, byla pouze dočasné povahy. Odročení hlavního líčení na neurčito totiž spadá do série bezúčelných formálních úkonů v období, v němž kárný soud shledal průtahy v řízení.

[69] Co se týká případů **poř. č. 7 až 12 (sp. zn. 4 Pp 54/2019, 4 Pp 53/2019, 4 Pp 56/2019, 4 Pp 52/2019, 4 Pp 55/2019 a 4 Pp 75/2019)**, z § 333 odst. 1 trestního řádu vyplývá, že nebrání-li tomu důležité důvody, je třeba o žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu rozhodnout nejpozději do 30 dnů od jejího doručení soudu. Jak výstižně uvádí jeden z komentářů k trestnímu řádu, zavedení této pořádkové lhůty reagovalo na „*skutečnost, že agenda podmíněného propuštění byla u některých soudů na okraji jejich zájmu. ... Bezdůvodné nerespektování této lhůty může založit odpovědnost za nesprávný úřední postup*“ (KRÁL, V., § 333, in DRAŠTÍK, A, FENYK, J. a kol. *Trestní řád: komentář*. Praha: WOLTERS KLUWER, 2017). Krom toho může bezdůvodné překročení zákonné pořádkové lhůty založit kárnou odpovědnost soudce, neboť jde o rozhodování významné, týkající se ústavně garantované osobní svobody. Jakkoliv i zde jde o lhůtu pořádkovou (stejně jako v případě výše rozebrané lhůty podle § 181 odst. 3 trestního řádu), nelze přehlížet, že její nedodržení může mít v případě kratších trestů odnětí svobody až ten důsledek, že rozhodování o podmíněném propuštění pozbude smyslu, neboť odsouzený si zbytek trestu odpyká dříve, než bude o jeho žádosti rozhodnuto. I když k takto extrémnímu dopadu do práv obviněného v žádném z posuzovaných případů nedošlo, ve věci poř. č. 10 žádal obviněný o propuštění 30 dnů předtím, než si odpykal polovinu trestu v délce šesti měsíců (tj. žádal o propuštění po třech měsících). Soudce jeho žádosti vyhověl až po 70 dnech od jejího podání, tedy v době, kdy do konce trestu odnětí svobody zbýval zhruba měsíc a tři týdny. Je tedy zcela zřejmé, že systematické a výrazné nedodržování lhůty pro rozhodování o žádostech o podmíněné propuštění může zejména ty odsouzené, kteří si odpykávají lehčí tresty odnětí svobody, odrazovat od toho, aby takové žádosti vůbec podávali.

[70] Kárně obviněný ve všech šesti případech překročil zákonnou lhůtu pro rozhodnutí o žádosti obviněného o podmíněné propuštění stanovenou § 333 odst. 1 trestního řádu, aniž by mu v tom bránily důležité důvody.

[71] Souhrnně lze konstatovat, že výše vymezená porušení povinností soudce jsou takového rozsahu a závažnosti, že zcela jistě ohrozila důvěru v soudy a jejich odborné a spravedlivé rozhodování, a to zajisté nejen u účastníků jednotlivých řízení, ale i u jakýchkoliv dalších osob, jež byly případně s tímto stavem seznámeny. Objektivní stránka kárného deliktu je tak bezpochyby naplněna.

[72] Pokud jde o skutek **poř. č. 6 (sp. zn. 4 T 19/2019)**, kárný soud se v tomto jediném případě neztotožnil s návrhovatelem. V prvé řadě, jak bylo uvedeno výše, skutková tvrzení návrhovatele neodpovídala tak zcela obsahu spisu. Soudce neopomněl návrh státní zástupkyně na rozšíření důvodů vazby zcela, pouze o něm nerozhodl samostatným výrokem, nýbrž pojal své úvahy o něm pouze do odůvodnění svého usnesení, jímž rozhodl o dalším trvání vazby a o zamítnutí žádosti obviněného o propuštění. V tomto procesním postupu nespátňuje kárný senát kárné provinění. O úplné nečinnosti, opomenutí či excesu zde nelze hovořit, a šlo by tak o hodnocení rozhodovací činnosti soudce. S výjimkou zjevných excesů kárnému soudu v zásadě

nepřísluší hodnotit kvalitu a věcnou správnost rozhodování kárně obviněného soudce (srov. například rozhodnutí kárného soudu ze dne 21. 1. 2019 č. j. 11 Kss 7/2018-207, věc *M. III*, nebo rozhodnutí č. j. 11 Kss 3/2019-77 z 23. 9. 2019, věc *N. II*, odst. 37). Tento úkol je v rámci opravných řízení svěřen instančně nadřazeným soudům. Tak se také v dané věci stalo; usnesení č. j. 4 T 19/2019-1257 bylo ke stížnosti státní zástupkyně zrušeno usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 10 To 143/2019-1271 ze dne 30. 4. 2019 a důvody vazby obžalovaného byly vedle § 67 písm. c) tr. řádu rozšířeny i o § 67 písm. b) tr. řádu, jak státní zástupkyně navrhovala. Kárný soud proto soudce v tomto bodě kárného návrhu kárného obvinění zprostil, neboť vydání usnesení, jež bylo instančním postupem zrušeno stížnostním soudem, není samo o sobě kárným proviněním.

Ve. Subjektivní stránka kárného provinění

[73] Pokud jde o subjektivní stránku, tedy o otázku zavinění, která je nutnou podmínkou pro shledání kárné odpovědnosti soudce (rozhodnutí kárného soudu ze dne 19. 11. 2014 č. j. 13 Kss 4/2014-152, věc *B.*, a ze dne 14. 5. 2014 č. j. 13 Kss 2/2014-74, věc *O.*), zde kárný soud zkoumal především soudcovy pracovní podmínky. Kárně obviněný nikterak nezpochybnil shodné tvrzení navrhovatele a soudcovské rady, že měl stejné pracovní podmínky jako ostatní soudci na Okresním soudu v Příbrami, zejména že měl k dispozici stejné vybavení (vlastní jednací síň, dva jednací dny v týdnu s možností přidání dalších v případě potřeby) a personální podporu (polovina úvazku vedoucí kanceláře a vyššího soudního úředníka, celý úvazek soudní zapisovatelky s možností přidání další v případě potřeby, od roku 2018 čtvrtina úvazku asistenta). Z provedeného dokazování nevypluly žádné poznatky, nasvědčující závěru, že by kárně obviněný nemohl tyto kapacity, jež mu byly k dispozici, dostatečně využívat. Lze jistě připustit, že pomocný personál mu po celé sledované období nebyl plně k dispozici a musel se o něj dělit s ostatními soudci, jde ovšem o stav na okresních soudech obvyklý (jakkoli nikoli žádoucí), se kterým se musí vypořádat každý soudce. Stejně tak nebyly zjištěny žádné deficity v kvalitě práce soudní kanceláře a technického a materiálního zabezpečení soudu.

[74] Nad rámec těchto standardních pracovních podmínek pak vedení soudu přiznalo soudci značné úlevy, aby mu umožnilo vyvarovat se průtahů a dalších pochybení, které mu v dřívějších letech opakovaně vytýkalo. Přinejmenším od počátku roku 2018 měl prokazatelně úlevy, pokud jde o přidělování složitějších věcí, konkrétně nedostával vůbec věci skupinové (více obviněných osob) a nápad všeobecné trestní agendy měl snížen a kompenzován přidělováním jednodušší agendy podmíněného propouštění. Od května 2019 mu pak nebyly přidělovány ani tzv. věci těžké (spisy čítající více jak 800 listů), ani žádné zločiny. Projednává tak nyní pouze přečiny (tj. méně závažné trestné činy). Přes tato podpurná opatření, jimiž se vedení soudu nepochybně snažilo kompenzovat i vyšší věk kárně obviněného soudce, je z výše učiněných skutkových zjištění v jednotlivých spisech zcela zřejmé, že kárně obviněný nebyl ani nadále schopen udržovat svou agendu v pořádku a dodržovat zákonné lhůty.

[75] Co se týká zavinění u jednotlivých skutků, údajnou (a ničím neprokázanou) aktuální zdravotní indispozici soudce v době spáchání skutku poř. č. 1 kárný soud vzít v úvahu nemohl. Kárně obviněnému byl jeho zdravotní stav i možné důsledky nasazené medikace (snížené soustředění) předem známy, a přesto – jak ostatně sám uznává – situaci podcenil a jednání neodročil, resp. nepožádal předsedu soudu o učinění jiného vhodného opatření. Za těchto okolností jde o jednání plně zaviněné a tvrzená indispozice, jež nebyla nikterak náhlá a předvídatelná, nemůže představovat ani polehčující okolnost.

[76] U skutků poř. č. 7 až 12 (týkajících se překročení lhůty pro rozhodnutí o žádosti o podmíněné propuštění) spočívala obhajoba kárně obviněného z hlediska zavinění v tom, že v měsíci květnu 2019 nemohl z důvodu státních svátků a gremiální porady nařídit jednání na dřívější den než 29. 5. 2019. Všechny žádosti o podmíněné propuštění v uvedených věcech

pokračování

ovšem napadly okresnímu soudu v druhé polovině března 2019 (s výjimkou věci poř. č. 12, kde žádost napadla dne 12. 4. 2019). Nařízení projednání těchto věcí na kterékoliv květnové datum by tudíž stejně vedlo k překročení třítydenní zákonné lhůty pro rozhodnutí o podmíněném propuštění (s výjimkou věci poř. č. 12, kde ovšem kárně obvinění nařídil veřejné zasedání až na den 12. 6. 2019). Kárně obviněný přitom nijak nevysvětluje, proč nenařídil veřejná projednání na některou středu v měsíci dubnu 2019, což by také vedlo k dodržení (příp. pouze mírnému překročení) lhůty pro rozhodnutí o žádosti. Vysvětlení kárně obviněného je tudíž nedostatečné a ani v tomto případě nemůže představovat polehčující okolnost, natožpak aby mohlo kárně obviněného vyvinít zcela.

[77] S ohledem na výše uvedené hodnotí kárný soud jednání soudce jednoznačně jako zaviněné, a to přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti. Jednou ze základních soudcovských povinností je mít „*přehled o právních věcech, a tedy materiálně o spisech, které mu rozvrhem práce byly přiděleny k projednávání a rozhodnutí, stejně jako o úkonech a o lhůtách, v nichž musí příslušné úkony vykonat*“ (rozhodnutí kárného soudu ze dne 11. 2. 2016 č. j. 16 Kss 3/2015-60, věc *N.*, a ze dne 11. 6. 2009 č. j. 13 Kss 1/2009-44, věc *T.*). Kárnému soudu není známa žádná okolnost, která by v daném případě kárně obviněnému bránila v tom, aby tuto svou povinnost plnil. Naopak je zřejmé, že způsob práce kárně obviněného nutně musel vést k opakovanému překračování zákonných lhůt, příp. k nedůvodným průtahům v řízení. Soudce pravidelně nařizoval veřejná zasedání v agendě podmíněného propuštění na velmi vzdálené termíny, zřejmě za účelem jejich sloučení do téhož dne. Stejně tak opakovaně vylučoval jednotlivé „*důkazně problematické*“ skutky kladené za vinu témuž obviněnému k samostatnému projednání a následně vyčkával na pravomocný výsledek řízení o „*důkazně jednodušší*“ skupině těchto skutků, přičemž neprováděl žádné úkony v řízení o vyloučené skupině či skutku, aniž by přitom požádal předsedu senátu o prodloužení zákonné lhůty k nařízení hlavního líčení v této vyloučené věci. Vyloučení jednoho ze skutků k samostatnému projednání nepochybně vedlo i ke „*ztrátě procesní orientace*“ kárně obviněného soudce a následnému nezákonnému rozhodnutí o trvání vazby v případě projednáváním v tomto kárném řízení pod poř. č. 1.

Vf. Kárné opatření

[78] K výslednému rozhodnutí ohledně kárného opatření přispěla řada okolností přitěžujících. Na prvním místě je nutno uvést závažnost kárného provinění, spočívajícího v nezákonném rozhodnutí o trvání vazby, jež vedlo k protiprávnímu omezení osobní svobody obviněného po dobu 49 dnů (z toho o 27 dnů byla překročena nejvyšší přípustná celková doba trvání vazby). Pokud pak jde o nedodržování zákonných lhůt, prodlevy soudce s příslušnými úkony v trestním řízení byly velmi dlouhé a jejich celková doba zpravidla překračovala délku zákonné lhůty více než dvojnásobně. Nešlo přitom zdaleka o první pochybení tohoto druhu, jak o tom svědčí četné výtky udělené kárně obviněnému soudci v minulosti. Jenom v posledních pěti letech před spácháním prvního z nyní řešených kárných provinění (tj. před datem 17. 1. 2019) udělilo vedení soudu kárně obviněnému pět takových výtek, takže je zřejmé, že institut výtky již dávno ve vztahu ke kárně obviněnému vyčerpал svůj výchovně preventivní potenciál. Kárný soud nemohl při svém rozhodování přehlédnout ani výrazně negativní hodnocení soudcovy práce jak ze strany odvolacího soudu, tak i ze strany soudcovské rady. S ohledem na to, jak ostré výtky vůči kvalitě práce kárně obviněného soudce ze strany odvolacího soudu zazněly a jak široká na nich byla mezi předsedy odvolacích senátů shoda, shledává kárný soud tuto přitěžující okolnost jako mimořádně závažnou.

[79] Pokud jde o polehčující okolnosti, za takovou okolnost nepovažoval kárný soud fakt, že soudce svou vinu v písemném vyjádření uznal, neboť šlo podle přesvědčení kárného soudu, vzhledem k množství výtek za obdobná pochybení, o automatickou, bezduchou reakci na kárné

obvinění bez skutečného vnitřního přesvědčení soudce o své vině. Jeho snahu o sebereflexi snižuje i fakt, že se před kárný senát odmítl dostavit.

[80] Vysoký věk a v důsledku toho případně snížená pracovní schopnost kárně obviněného soudce taktéž polehčujícími okolnostmi být nemohly. Kárný senát nehodnotí, zda by tyto okolnosti vůbec mohly samy o sobě představovat okolnosti polehčující či nikoliv, neboť, jak už bylo výše uvedeno, v nyní posuzovaném případě se je vedení soudu snažilo kompenzovat tím, že jednak soudci přiznávalo značné úlevy co do množství přidělovaných věcí a jednak mu přinejmenším od začátku roku 2018 byly přidělovány již pouze lehčí trestní věci (včetně agendy podmíněného propouštění). Nadto kárný soud nezjistil žádné důležité okolnosti, které by případně bránily soudci na svou funkci rezignovat i před dovršením sedmdesátého roku věku, kdy mu funkce soudce zanikne ze zákona.

[81] Kárný soud tak shledává pouze jedinou polehčující okolnost, totiž fakt, že kárně obviněný soudce stojí před kárným soudem za celou svou kariéru poprvé (obdobně rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 11 Kss 7/2011-51 z 5. 12. 2011, věc R., nebo rozhodnutí č. j. 11 Kss 1/2019-87 z 10. 6. 2019, věc F.). Její intenzita je však malá, neboť ve světle celé řady výtek, jež byly soudci v posledních deseti letech uděleny za závažná pochybení, aniž by pro ně byl postaven před kárný soud, jde spíše o „z nouze ctnost“.

[82] Kárný soud zde dost dobře nemůže hodnotit, zda a do jaké míry se předsedové Okresního soudu v Příbrami, především ti předchozí, sami dopustili zaviněného porušení svých povinností spojených s funkcí předsedy soudu, když jimi zjištěná porušení povinností kárně obviněnému pouze vytýkali ve smyslu § 88a zákona o soudech a soudcích, tedy je považovali za toliko „drobné poklesky“ a výtky za postačující reakci na ně, nemůže však nevidět, že před kárný soud bývají jiní soudci jiných okresních soudů poháněni za daleko méně závažnější provinění, než jaké byly – a po mnoho let opakovaně – v případě kárně obviněného blahosklonně vyřízeny výtkou.

[83] Kárný soud není návrhem na uložení kárného opatření vázán (§ 9 odst. 2 kárného zákona), zpravidla se však od návrhu kárného navrhovatele odvíjí jeho další úvahy nad volbou přiměřeného kárného opatření.

[84] Navrhovatel ve svém návrhu žádal kárně obviněnému uložit kárné opatření ve formě snížení platu o 25 % na dobu 6 měsíců podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích, což je pod polovinou zákonné sazby (na úrovni 42 %). Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem, zejména při zvážení všech výrazně přitěžujících okolností při toliko jediné okolnosti polehčující s malou intenzitou, dospěl kárný soud k závěru, že přiměřeným kárným opatřením je snížení platu o 25 % na dobu 12 měsíců, což představuje sankci na úrovni pěti šestin zákonné sazby (83 %). Do konečného výsledku, jenž není na samé horní hranici zákonné sazby, se promítlo i částečné zproštění kárného obvinění týkající se jednoho z 12 žalovaných skutků.

[85] K přísnějšímu kárnému opatření, včetně odvolání z funkce soudce, kárný soud – navzdory nebývalé silným odsudkům práce kárně obviněného ze strany odvolacích senátů Krajského soudu v Praze – nepřistoupil i proto, že sám kárný navrhovatel takové kárné opatření nenavrhol. To nutno interpretovat tak, že přece jen vidí nějaký přínos, který kárně obviněný do konce svého soudcovského mandátu může pro justici mít (je nicméně odpovědností kárného navrhovatele jakožto předsedy soudu vyvinout úsilí k tomu, aby se tento předpoklad ve spolupráci s kárně obviněným naplnil). Nadto předmětem řízení jsou pouze skutky, které kárný navrhovatel vymezil v návrhu, nikoli práce kárně obviněného v celém spektru činností a v jiných věcech, jež se nepochybně odrazila ve výrazně negativním hodnocení ze strany odvolacího soudu. Jinak řečeno, jakkoli byl kárný soud zaskočen výrazně negativním hodnocením práce kárně obviněného soudce, nemohl co do skutku překročit rámec řízení vymezený návrhem na zahájení řízení, ukládat soudci na konci kariéry drakonický trest za něco, co v návrhu obsaženo

pokračování

nebylo, a dohánět tak možná selhání vedení příbramského soudu v minulosti. Kárný soud předpokládá, že současné vedení okresního soudu si z tohoto případu vezme ponaučení a bude nejen u kárně obviněného soudce po dobu zbývající do konce jeho mandátu, ale i u ostatních soudců pečlivě sledovat řádné plnění soudcovských povinností a vyvozovat z jejich porušení odpovídající důsledky.

P o u ě n í: Odvolání proti tomuto rozhodnutí **n e n í** přípustné.

V Brně dne 21. října 2019

JUDr. Tomáš Langášek, LL. M.
předseda kárného senátu